

Arrest

nr. 96 577 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VLAMINCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 15 februari 2012, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 19 oktober 2012 werd beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 14 februari 2012 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissing die luiden als volgt:

Ten aanzien van T., P.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen behoort u tot de kaste van de Chhettri, bent u afkomstig uit Bajrayogini VDC (Village Development Committee), gelegen in Kathmandu district, en heeft u de Nepalese nationaliteit. Sinds 2062 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2005/2006 in de Gregoriaanse kalender) bent u lid van de koningsgezinde RPP-N (Rastriya Prajatantra Party - Nepal). Sinds 2064 (2007/2008) kwamen Maobadi regelmatig donaties bij u vragen en eisen dat u uw partij zou verlaten. Indien u niet zou betalen, zouden ze u en uw familie vermoorden. Omdat u betaalde, kende u verder geen problemen met hen. Op 01/05/2067 (17/08/2010) ging u met uw partner, T. J. (O.V. 7.509.097), met een visum geldig voor zestien tot achttien maanden, naar het Verenigd Koninkrijk, waar uw partner aan de universiteit zou studeren. Omdat jullie niet tevreden waren over die universiteit, kwamen jullie op 10/12/2067 (24/03/2011) terug naar Nepal. In de achtste maand van 2068 (november/december 2011) kwamen Maobadi van een naburig dorp u om donaties vragen. In de negende maand van 2068 (december 2011/januari 2012) ontdekte u dat deze Maobadi ook aan uw vader donaties vroegen. U vond dit niet eerlijk en op 08/09/2068 (23/12/2011) ging u met hen daarover in discussie. Eén van de Maobadi die u herkende uit een naburig dorp dreigde u ook te vermoorden. Er werd afgesproken dat u zich de dag nadien, op 09/09/2068 (24/12/2011), aan een huis in Salli Nadi moest melden om te spreken over de donaties die uw vader betaald had. Daar aangekomen zag u dat de ingang bewaakt werd door de man die u de dag voordien met de dood had bedreigd. Hij gebood u naar binnen te gaan. Op de eerste verdieping zag u drie mannen bij het bebloede lichaam van een man staan. Toen ze u zagen, hoorde u hen zeggen dat ze u ook zouden slaan. U rende het huis uit en tijdens uw vlucht merkte u dat u door twee van de mannen gevolgd werd. U ging niet naar uw huis, maar naar het huis van uw vriend Ramesh Thapa in Balagu. Bij het huis aangekomen hadden de Maobadi de achtervolging reeds opgegeven. U bleef een week bij uw vriend en na die week verwittigde u uw ouders. U hoorde van uw vader dat een dag na het incident Maobadi naar uw huis waren gekomen om u te zoeken en dat ze uw ouders hadden geslagen. Later hoorde u dat de YCL (Young Communist League), een zusterorganisatie van de Maobadi, één of twee weken na het incident bij uw ouders was langs geweest om opnieuw naar u te vragen. Uw vader raadde u aan niet meer terug te keren naar uw dorp en gaf u de gegevens door van een smokkelaar. U ontmoette uw partner tussen Jorpati (Nepal) en Goecha La in India op 01/11/2068 (13/02/2012) en met de hulp van de smokkelaar en in het bezit van een (ver)vals(t) paspoort reisde u via Delhi (India) en Frankrijk naar België, waar u op 03/11/2068 (15/02/2012) aankwam. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een relatiecertificaat waarin vermeld wordt dat u de echtgenoot bent van J. T., uitgereikt door Bajrayogini VDC op 27/02/2012 (15/11/2068); een relatiecertificaat waarin bevestigd wordt dat u in Kathmandu district geboren bent, uitgereikt door Bajrayogini VDC op 27/02/2012 (15/11/2068); uw rijbewijs, uitgereikt op 01/03/2065 (15/06/2008); uw lidkaart van de RPP-N, geldig van 01/12/2068 (14/03/2012) tot 01/12/2069 (14/03/2013); een brief van de Maobadi waarin u verzocht wordt een donatie te betalen, zo niet zullen u en uw familie geëlimineerd worden, d.d. 04/02/2067 (18/05/2010); en een brief van de RPP-N waarin vermeld wordt dat u door uw lidmaatschap van de partij geterroriseerd wordt door de Maobadi en verplicht wordt donaties te betalen, d.d. 15/12/2068 (28/03/2012).

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, en dit reeds van bij het eerste gehoor, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo dient te worden vastgesteld dat zowel u als uw partner hebben getracht de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden door te verklaren niet over een (studenten)visum voor het Verenigd Koninkrijk te beschikken. Jullie verzwegen niet alleen op de Dienst Vreemdelingenzaken over een eigen paspoort met dergelijk visum te beschikken (DVZ verklaring, vraag 21; DVZ verklaring partner, vraag 21), ook op het Commissariaat-generaal legden jullie in dit verband aanvankelijk leugenachtige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk wel over een eigen paspoort te beschikken, maar hiervoor nooit een visum te hebben verkregen (CGVS I, p. 11). Uw partner hield eerst vol zij nooit een eigen paspoort heeft gehad (CGVS I partner, p. 6). Verder verklaarden jullie beiden voor jullie komst naar België nooit ergens anders langdurig buiten Nepal te hebben verbleven (CGVS I, p. 8; CGVS I partner, p. 6). Pas na confrontatie met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarin wordt vermeld dat zowel aan u als uw partner een geldig (studenten)visum werd uitgereikt, gaven jullie toe een dergelijk visum geldig voor een periode van zestien tot achttien maanden te hebben verkregen. Voorts verklaarde u van 01/05/2067 (17/08/2010) tot 10/12/2067 (24/03/2011) ook effectief met uw partner in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven (CGVS II, p. 11; CGVS II partner, p. 4). Voorgaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate jullie algemene geloofwaardigheid.

Hieraan kan worden toegevoegd dat jullie geen begin van bewijs (zoals jullie echte paspoorten) aanbrachten van jullie beweerde terugkeer naar Nepal eind 2067 (maart 2011). Gelet op jullie gebrekkige algemene geloofwaardigheid alsook gelet op voorgaande vaststelling, komt ook de geloofwaardigheid van (de omstandigheden van) jullie beweerde vertrek uit Nepal in 2068 (februari 2012) op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit het feit dat jullie verklaringen aangaande de door jullie beweerde gevolgde reisweg in de elfde maand van 2068 (februari 2012) geenszins aannemelijk zijn. Zo verklaarden jullie vanuit Kathmandu (Nepal) met de bus naar Delhi (India) te zijn gereisd en van daar met vliegtuig naar Frankrijk te zijn gevlogen om vervolgens met de wagen door te reizen naar België. Jullie kregen hiervoor de hulp van een smokkelaar. Jullie verklaarden met een (ver)vals(t) Indisch paspoort te hebben gereisd (CGVS, p. 11, CGVS I partner, p. 7). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat jullie bij jullie vertrek op 01/11/2068 (13/02/2012) uit Nepal reisden met een (ver)vals(t) paspoort, terwijl jullie zelf over een eigen paspoort met nog steeds geldige visa beschikten. Als rechtvaardiging stelde u dat uw vader alles had geregeld (CGVS II, p. 12). Dit is echter een weinig afdoende verklaring hiervoor. Verder konden jullie beiden geen details geven over de identiteit vermeld in het (ver)vals(t)e paspoort. Zo wisten jullie niet wat de (volledige) naam was waaronder jullie reisden en kenden jullie bijvoorbeeld niet de geboortedatum en geboorteplaats vermeld in het (ver)vals(t)e paspoort. U vermoedt dat het paspoort een visum bevatte, maar u wist niet om welk visum het ging en voor hoelang het geldig was. Uw partner kon zich zelfs niet herinneren of het paspoort een visum had. Jullie verklaarden de details in jullie (ver)vals(t)e paspoorten niet te hebben gezien omdat jullie het paspoort enkel kregen tijdens de migratiecontroles en het dan terug moesten afgeven (CGVS I, p. 11-12; CGVS I partner, p. 7). Jullie beweringen dat jullie niets weten over de persoonsgegevens en over het visum in de paspoorten waarmee jullie zouden hebben gereisd, kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op het risico kan aldus worden verwacht dat jullie meer details zouden kunnen verstrekken over de door jullie gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Jullie verklaarden weliswaar dat jullie geen persoonlijke vragen werden gesteld bij de paspoortcontroles (CGVS I, p. 12; CGVS I partner, p. 7). Hieraan kan evenwel maar weinig geloof worden gehecht, gezien uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat jullie niet het minste bewijs konden aanbrengen van jullie beweerde reisroute van Nepal naar België (CGVS I, p. 12; CGVS I partner, p. 7).

Wat betreft de problemen die u kende met Maobadi in verband met het geven van donaties - zo verklaarde u dat Maobadi sinds 2064 (2007/2008) regelmatig bij u thuis kwamen om donaties te vragen (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 3; CGVS I partner, p. 9; CGVS II partner, p. 2) en legde u een brief neer van de Maobadi d.d. 04/02/2067 (18/05/2010), i.e. van voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk op 01/05/2067 (17/08/2010), waarin zij 300 000 Nepalese roepies eisen en ermee dreigen u en uw familie te elimineren indien u niet betaalt - dient erop gewezen te worden dat ook hieraan maar weinig geloof kan worden gehecht. Immers, ofschoon de Maobadi u reeds meerdere jaren om donaties vroegen en er herhaaldelijk mee dreigden u te zullen vermoorden, en u volgens uw partner zelfs meerdere keren sloegen (CGVS II partner, p. 2), vroegen u en uw partner geen asiel aan in het

Verenigd Koninkrijk. U verklaarde dat u dat niet deed omdat uw partner daar was gekomen om te studeren (CGVS II, p. 11). Bovendien gaf u aan vrijwillig teruggekeerd te zijn naar Nepal, ofschoon jullie visum nog meerdere maanden geldig was (CGVS II, p. 11-12). Dergelijke houding getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk asiel te vragen, maar dit niet deed en zelfs vrijwillig naar Nepal terugkeerde, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de geloofwaardigheid van de (ernst van de) door u aangehaalde vrees inzake de verplichte donaties aan de Maobadi.

Wat er ook van zij, met betrekking tot eventuele verzoeken om donaties vanwege maoïsten moet worden opgemerkt dat zogenaamde "open donatiecampagnes" regelmatig gehouden worden door maoïsten in Nepal. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal gaan dergelijke donatieverzoeken nog maar zelden gepaard met gewelddadige afpersing. Bovendien worden vaak absurd hoge bedragen geëist, maar blijkt dat er nog stevig onderhandeld kan worden en dat de maoïsten reeds tevreden zijn met bescheiden giften.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat ook de door u en uw partner aangehaalde directe vluchtaanleiding – u zou over uw donaties gaan onderhandelen met de Maobadi, maar op de afgesproken plaats merkte u een gewonde man en vreesde u hetzelfde lot te zullen ondergaan (CGVS I, p.15-16; CGVS II, p. 2-8; CGVS I partner, p. 9-10; CGVS II partner, p. 2-3) – de nodige geloofwaardigheid mist. Er moet immers worden opgemerkt dat u en uw partner in dit verband tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegden. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat, hoewel het doel van die onderhandelingen met de Maobadi was het teveel aan donaties die uw vader had betaald terug te krijgen, u niet wist over welk bedrag het ging (CGVS II, p. 3-4). Voorts beweerde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u, toen u bij het huis in Salli Nadi aankwam, drie mannen zag die een vierde man sloegen. Dit gebeurde voor het huis. U werd bang, liep weg en bent dus nooit het huis binnengegaan (CGVS I, p. 15-16). Volgens uw partner zag u de gewonde man inderdaad buiten de woning liggen, maar zag u evenwel maar één Maobadi aan het huis (CGVS II partner, p. 2-3). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u een heel ander versie van de feiten weer. Zo beweerde u ditmaal dat u wel het huis binnenging en dat u drie mannen op de eerste verdieping zag staan. Wat verder zag u een gewonde man liggen, maar u heeft niet gezien of de gewonde door die drie mannen werd geslagen (CGVS II, p. 5-7). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen, gaf u de weinig overtuigende uitleg dat dit toch allemaal hetzelfde was (CGVS II, p. 6-7). Tevens verklaarde u na het incident uw vader niet meer persoonlijk te hebben ontmoet (CGVS II, p. 8). Uw partner daarentegen beweerde dat u na het incident uw vader persoonlijk heeft teruggezien waardoor hij wist waar u was. Het was ook uw vader die uw partner anderhalve maand na het incident persoonlijk naar u bracht (CGVS I partner, p. 3-4, 9). Tot slot beweerde u uw ouders sinds uw aankomst in België niet meer gesproken te hebben omdat uw ouders zijn moeten vluchten voor het incident (CGVS I, p. 3-4). Volgens uw partner echter had u vanuit België wel nog contact met uw vader, woonde hij nog steeds op hetzelfde adres en was het hij die u de bijkomende documenten naar België opstuurde (CGVS I partner, p. 6). Gelet op wat voorafgaat, kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan het incident op 09/09/2068 (24/12/2011) en bijgevolg al evenmin aan de zoektocht van de Maobadi / YCL naar u na die dag.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw persoonsgegevens, zoals bevestigd door de twee relatiecertificaten en uw rijbewijs, worden op zich niet betwist. Uw lidkaart van de RPP-N toont aan dat u lid bent van de partij, maar levert op zich geen bewijs van uw bewering dat u door uw lidmaatschap problemen zou hebben gehad met de Maobadi. De brief van de Maobadi kwam hierboven reeds aan bod. Aangaande de brief van de RPP-N dient te worden opgemerkt dat dit document werd opgesteld nadat u in België asiel aanvraagde en met het oog op uw asielprocedure in België, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. Dit document kan bijgevolg bezwaarlijk als objectief bewijsstuk gezien worden. Bovendien dient een document, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner Thapa Jhuma een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van T., J.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen behoort u tot de kaste van de Chhettri, bent u afkomstig uit Kavre district, maar woonde u sinds uw religieus huwelijk met T. P. (O.V. 6.960.033) op 17/01/2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met 30/04/2010 in de Gregoriaanse kalender) in Bajrayogini VDC (Village Development Committee), gelegen in Kathmandu district, en heeft u de Nepalese nationaliteit. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner, T. P., in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. Zo verklaarde u een studentenvisum aangevraagd te hebben voor het Verenigd Koninkrijk. Samen met uw partner ging u naar ginder om er te studeren aan de universiteit. Jullie bleven er ongeveer zeven maanden, maar dan verliet u het college en keerden jullie terug naar Nepal. In Nepal kwamen de Maobadi regelmatig geld vragen. Ze vroegen ook om hun partij te vervoegen en sloegen uw partner. Op 04/02/2067 (18/05/2010) hadden ze een brief bij om die donaties te vragen. Uw partner ontdekte echter dat zowel hij als zijn vader een bedrag gaven en het kwam tot een conflict waarbij uw partner de dubbele donatie terug vroeg. Op 09/09/2068 (24/12/2011) vroegen de Maobadi uw partner om naar een huis in Salli Nadi te gaan. Uw partner zag er de man die hem naar het huis had geroepen en voor het huis zag hij ook een bebloede en huilende man. Uw partner werd bang en vluchtte weg. Pas een week na het incident hoorde u van uw schoonvader waar uw partner was. Acht dagen na het incident kwamen er Maobadi bij jullie thuis op zoek naar uw partner. Uw schoonvader vond het beter dat jullie het land verlieten en op 01/11/2068 (13/02/2012) ontmoette u uw partner in Jorpati. Met de hulp van een smokkelaar en in het bezit van een (ver)vals(t) paspoort reisde u via Delhi (India) en Frankrijk naar België, waar u op 03/11/2068 (15/02/2012) aankwam. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan. U bent in het bezit van uw Nepalese geboorteakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner, T. P.. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw geboorteakte staft louter uw persoonsgegevens en vermog derhalve evenmin een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers die de motieven van de bestreden beslissingen trachten te weerleggen vragen in hoofdorde de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers betogen dat verzoeker in het verleden reeds is mishandeld door de Nepalese politie en in België schrik had om opnieuw te worden mishandeld door de politie. Om deze reden hebben zij verzwegen dat zij reeds een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk hadden bekomen. Van zodra zij wisten dat zij in België niets te vrezen hadden van de politie hebben zij onmiddellijk alle vereiste informatie omtrent het visum aan de commissaris-generaal meegedeeld.

Verzoekers herhalen hun verklaringen over de door hen gevolgde reisweg en verklaren dat zij deze geheel ter goeder trouw hebben meegedeeld aan het Commissariaat-generaal. Er is geen enkele reden om hieraan te twijfelen.

Verzoeker vervolgt dat het kan zijn dat er in Nepal regelmatig donatiecampagnes worden gehouden waarbij er kan onderhandeld worden over de giften, doch dat de donatieverzoeken zoals gekend door verzoekers wel degelijk gepaard gaan met gewelddadige afpersing.

Verzoeker bevestigt dat hij slechts 1 correcte versie van de feiten omtrent de gewonde man en het contact met zijn vader nadien heeft. Hij verklaart dat hij wel het huis binnenging en dat hij drie mannen op de eerste verdieping zag staan. Wat verder zag hij een gewonde man liggen, maar hij heeft niet gezien of de gewonde door die drie mannen werd geslagen. Naderhand heeft verzoeker zijn vader nog eenmaal gezien.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers gepoogd hebben de Belgische overheden intentioneel te misleiden door hun eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk te verzwijgen en dit slechts toe te geven na confrontatie met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA). Dat verzoekers uit vrees voor de politie deze informatie achterhielden is geen geldige verschoningsgrond. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek indient. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van de verzoeker alsook alle documenten van hemzelf en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Op grond van deze vaststelling kan worden besloten dat de asielaanvragen van verzoekers een bedrieglijk karakter vertonen. Deze vaststelling heeft een negatieve weerslag op hun algemene geloofwaardigheid bij het onderzoek van hun asielrelaas.

Verzoekers gaan vervolgens voorbij aan het motief uit de bestreden beslissing dat zij door het achterhouden van hun paspoorten niet aantonen dat zij vanuit het Verenigd Koninkrijk zijn teruggekeerd naar Nepal alvorens een asielaanvraag in te dienen in België. De enkele omstandigheid dat verzoekers hun gebruikte paspoort hebben afgegeven aan de smokkelaar omdat deze erom vroeg ontslaat hen niet van de eigen verantwoordelijkheid die zij hebben ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoekers dienen immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu zij er van uit konden gaan dat de autoriteiten van het land, waar zij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wensten in te roepen, van hen zouden verlangen de door hen gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Hoe dan ook leggen verzoekers geen begin van bewijs neer van hun terugkeer naar Nepal waar zij naar eigen zeggen nog een jaar verbleven alvorens naar België te komen zodat aan dit onderdeel van hun relaas geen geloof kan worden gehecht.

Zo al enige bewijswaarde zou kunnen gehecht worden aan de door verzoekers neergelegde brief van de Maobadi d.d. 18 mei 2010, *quod non*, kan bovendien worden vastgesteld dat deze dateert van voor hun vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in augustus 2010. Niettegenstaande het bestaan van deze dreigbrief en de beweemde dreigementen vermoord te zullen worden door de Maobadi hebben verzoekers geen asielaanvraag ingediend in het Verenigd Koninkrijk. Dergelijke houding getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekers de mogelijkheid hadden in het Verenigd Koninkrijk asiel te vragen, maar dit niet deden en zij volgens hun verklaringen zelfs vrijwillig naar Nepal terugkeerden relativeert op ernstige wijze de beweemde vrees voor vervolging en verhindert

nog langer geloof te hechten aan hun verklaringen Nepal te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER